

## POSTANOWIENIE

22 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 22 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku B.H.

z udziałem M.H.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej M.H.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 27 października 2025 r., III Ca 684/24,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) zasądza od M.H. na rzecz B.H. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[M.O.]

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 października 2025 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z wniosku B.H. z udziałem M.H. o podział majątku wspólnego, na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 6 grudnia 2023 r., oddalił apelację (pkt 1) oraz zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym (pkt 2).

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu drugiej instancji, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego w orzeczenia

w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji. Ponadto, uczestnik wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występuje potrzeba wykładni art. 33 pkt 2 k.r.o. oraz że wniesiona przez niego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wnioskodawczyni złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od uczestnika na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna uczestnika nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym o ściśle określonej przez ustawę treści. Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym (postanowienie SN z 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08), na rzecz państwa jako dobra wspólnego (postanowienie SN z 11 lutego 2009 r., V CSK 388/08), jakkolwiek oczywiście nie oznacza to braku indywidualnego interesu skarżącego w rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a w konsekwencji także weryfikacji tego interesu (*gravamen*). Jednak przede wszystkim skarga kasacyjna ma służyć ochronie prawidłowego wykonywania prawa oraz jego jednolitej wykładni. Interes prywatny uwzględnia zaś tylko na tyle, na ile może się on stać podłożem zaspokojenia interesu ogólnego (zob. aktualne wciąż uwagi w postanowieniu SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy przewidziana w art. 398<sup>9</sup> k.p.c. instytucja tzw. przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem

Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 12 marca 2024 r., I CSK 254/23).

Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. Wniosek ten stanowi element konstrukcyjny skargi odrębny od podstaw skargi i ich uzasadnienia, które są oceniane dopiero, gdy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania.

Dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie SN z 17 czerwca 2021 r., IV CSK 1/21).

Jako pierwszą przyczynę kasacyjną mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał potrzebę wykładni art. 33 pkt 2 k.r.o.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Obowiązkiem skarżącego powołującego się na wskazaną przyczynę kasacyjną jest wykazanie, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni (zob. postanowienie SN z 25 stycznia 2024 r. I CSK 6468/22 i przywołane tam orzecznictwo).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w zakresie odnoszącym się do przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., nie spełnia powyższych wymogów. Przede wszystkim wskazany przez skarżącego problem prawny związany z wykładnią art. 33 pkt 2 k.r.o. został sformułowany w sposób kazuistyczny i odnosi się on ściśle do rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd odwoławczy, co samo w sobie jest wystarczające do uznania, że skarżący nie wykazał przyczyny kasacyjnej w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Istotą przesłanki określonej

w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. jest bowiem umożliwienie Sądowi Najwyższemu wypowiedzenia się w przedmiocie wykładni określonego przepisu w sposób uniwersalny a nie ograniczający się od oceny czy wykładnia przepisu dokonana przez Sąd odwoławczy była prawidłowa.

Jako drugą przyczynę kasacyjną skarżący wskazał oczywistą zasadność wniesionej przez siebie skargi. W odniesieniu do tej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie przedstawił jednak jakiegokolwiek uzasadnienia.

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że w skardze kasacyjnej sformułowano zarzut naruszenia art. 382 w zw. z art. 233 k.p.c. i art. 33 pkt 2 k.r.o. zmierzający do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania zaskarżonego postanowienia. Sformułowanie tego zarzutu narusza art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 13 § 2 w zw. z § 4 pkt 8, § 2 pkt 6 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn.: Dz.U. z 2026 r. poz. 118).

Kamil Zaradkiewicz

[M.O.]

[SOP]